

הלכות שפת סימן ששה

ביאורים ומוספים

[שו"ע שם]

לחקקה פתחתה מפאתים⁽¹⁹⁾.

(19) על לשון זה כתב החזו"א (א"ח סי' פח ס"ק י') שאינו בדוקא, אלא מותר אפילו בשיעור בית סתים מצומצם, במבואר בשו"ע לעיל (סי' שנט ס"א), וראה בביה"ל שם (סוף ד"ה רחבה).

[משנ"ב ס"ק כ]

ושוב אין הקצר יכול לאסר עליו⁽²⁰⁾.

(20) וטעם ההיתר, משום שהגיפופים נחשבים כלפי המבוי כלחי הנראה מבחוץ, במבואר בשו"ע לעיל (סי' שסג ס"ט), אמנם, היינו דוקא בשאין הגיפופים נמשכים ד' אמות, אבל אם הם נמשכים ד' אמות, כתב השו"ת הלכות (סי' ט) שמבואר במשנ"ב לעיל (סי' שנה ס"ק צו) שאינם מתירים מדין נראה מבחוץ.

[משנ"ב ס"ק כד]

קאלו נפרץ לכךמלית⁽²¹⁾.

(21) וכדי לחקן מבי זה, צריך לעשות צורת הפתח מצידו האחד ולחי או קורה מצידו האחר, במבואר בשו"ע לעיל (סי' שסד ס"א).

[משנ"ב שם]

אין יועיל זה להקבוי⁽²²⁾.

(22) החזו"א (א"ח סי' פח ס"ק יא) כתב, שאף ברחבה אפשר להתיר את המבוי מדין לחי הנראה מבחוץ, וביאר, שנחלקו בזה הראשונים, ודברי המשנ"ב הם כדעת התוס' (עירובין כו, ב ד"ה ההיא), אבל דעת הריטב"א (שם ד"ה אלא) שאם אין כותלי המבוי נכנסים לרחבה ואין הגיפופים נמשכים ד' אמות, מותר המבוי מדין לחי הנראה מבחוץ אף שאין הכתלים מועילים להתיר את הרחבה, ופסק החזו"א כדעה זו, וראה מה שכתבנו בזה לעיל סי' שנט ס"ק צו, וסי' שסג ס"ק לב).

[משנ"ב שם]

ואפלי קפחות משעיר נה⁽²³⁾.

(23) משמע מדבריו שאם המרחק בין כותלי המבוי לצד השני של ההר הוא פחות מעשר אמות, היה מן הדין להתיר את המבוי על ידי כותל זה מדין עומד מרובה על הפרץ, לולי הטעם שיבואו להתיר במפולש לגמרי, ואף שבאופן זה הפרצות שבשני צידי המבוי הן זו כנגד זו, ובדעת החזו"א בזה, ראה מה שכתבנו בביה"ל לעיל ס"ג ד"ה צריך.

[משנ"ב שם]

שבמקום הצורך יש להקל פנה⁽²⁴⁾.

(24) וראה מה שכתבנו בזה בשערי צדק לעיל סי' שסג ס"ק צג.

[ביה"ל ד"ה וכן שנכנסו]

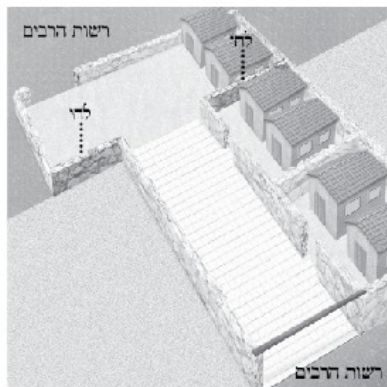
והרי הוא קאלו לא נכנסו מבפנים⁽²⁵⁾.

(25) וכן אם רק בצד אחד נכנס הכותל ג' טפחים ובצד השני נכנס פחות מג' טפחים, יש להתיר מדין נראה מבחוץ, כיון שבמבוי צריך לחי רק מצד אחד (ודברי הביה"ל להלן) (סי' שעד ס"ג ד"ה המשך במילאים עמוד 17

[שו"ע ס"ג]

אכל אם נראים, עולים לו משום לחי⁽¹⁶⁾.

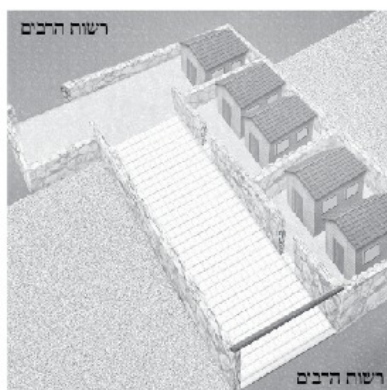
(16) כזה ג

[שו"ע שם]

והפרצה שבמבוי לחצר אינו מצד הקצר, ופרצות הקצר מצד השני אינן מכנות כנגד פרצת המבוי⁽¹⁷⁾.

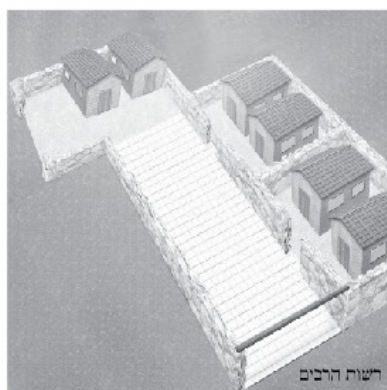
(17) כזה ג

[שו"ע שם]

ופרצת הקצר למבוי מצדו⁽¹⁸⁾.

(18) כזה ג

מילואים הלכות שפת סימן ששה

המשך מעמוד 456

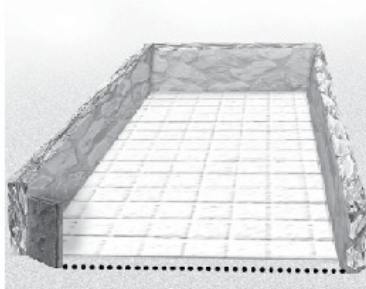
[משנ"ב ס"ק כו]

אָבֵל בְּפֶתַח לְכַרְמְלִית⁽³⁰⁾.

(30) וכן חצר שתיקנה על ידי ב' פסין או פס ד' טפחים, כתב החזו"א (אורח סי' ס"ק ז) שדינה כדן מבוי שתיקנהו בלחי. וכן אם תיקנו מבוי או חצר על ידי צורת הפתח, כתב במסקנתו (שם, וסי' ס"ק כד) שדינם כדן מבוי שתיקנהו בלחי. ומימ' אם הקנה העליון צר יותר מהקנים שבצדדים, והניחו אותו עליהם לצד חוץ, מותר להשתמש ער כנגד הקנה העליון (וראה מה שכתבנו לעיל סי' שמו ס"ק כח).

[משנ"ב שם]

וְנִתְחַזַּק לְהַצְטָרֵף לְכַרְמְלִית שְׁבָצוּדוֹ⁽³¹⁾.

(31) ואם העמיד את הלחי באלכסון כלפי חוץ כזה , כתב החזו"א (אורח סי' עב ס"ק יד) שמותר להשתמש במבוי ער הקצה האחרון של הלחי אפילו אם המבוי פתוח לכרמלית. כיון שבאופן זה כל חלק וחלק מהאלכסון

נחשב ללחי בפני עצמו, ואפשר להחשיב את המשוה האחרון שבאלכסון ללחי, וכל שאר הלחי הוא כלפנים מהלחי. (וכן אם העמידו באלכסון כלפי פנים כזה ,

יש להחיר להשתמש בכל עובי הלחי ער הקצה האחרון, שאף באופן זה המבוי נותר על ידי הקצה האחרון מדין נראה מוכחין [כמבאר בשו"ע לעיל סי' שסג ס"ט].

וכן אם העמיד את הלחי בתוך המבוי, כתב החזו"א (שם סי' ס"ק יד) שמותר להשתמש ער חדרו החיצון אפילו הוא פתוח לכרמלית. כיון שחדרו החיצון של הלחי מתיר את המבוי מדין נראה מוכחין.

[ביה"ל ד"ה בפתוח]

והוא נפול⁽³²⁾.

(32) ולענין המקום שמן הדלת ולחוץ בזמן שהדלת נעולה, האם הוא נחשב לרשות היחיד או למקום פטור, ראה מה שכתבנו בביה"ל לעיל סי' שמו ס"ג ד"ה הדין.

וכשכוחות) שכתב שצריך משני הצדדים, נאמרו בחצר שצריכה פס שאורכו ד' טפחים מצד אחד, או שני פסים ברחב משהו משני הצדדים.

[ביה"ל שם]

דשעור בדיקת הקבוי לתוך הסער לקל סידור די בשלשה טפחים⁽²⁶⁾.

(26) החזו"א (אורח סי' כז ס"ק יב) צידד, שאפילו בנכנסים כל שהוא אינם נחשבים ללחי.

[ביה"ל ד"ה למי שעומד]

ועין בקרישה⁽²⁷⁾.

(27) ביאור הרבדים, שהמגי'א כתב שלשון השו"ע יצאין למי שעומד במבוי צ"ע, שהרי אף אם כותלי המבוי אינם נכנסים לחצר, מימ' אין העומד במבוי רואה את הגיפופים, ורק העומד בחצר רואה אותם. והפרישה (אות ד) תירץ, שכונת השו"ע לעומד בתוך כותלי המבוי שנכנסים לחצר, שהוא אינו רואה את הגיפופים כיון שהכותלים נכנסים לתוך החצר.

[ביה"ל ד"ה ומתח]

פוסין על מפת קרב⁽²⁸⁾.

(28) דין זה כתב המגי'א (ס"ק ז), והאבן העזר (כאן) השיג על דבריו ממה שפסק השו"ע לקמן (סי' שפט ס"א) שחצר הפתוחה למבוי ויש לה גם פתח אחר לקרפף, ולא עירבה עם בני שאר החצרות הפתוחות למבוי, אין דוחין אותה לילך דרך הפתח שיש לה לקרפף כדי שלא תאסור את המבוי, משום שאין דוחים אלא למקום שתשמישו שדה, וקרפף אין תשמישו שדה למבוי, וגם כאן לא תידחה ממבוי לרשות הרבים. והעני' אלמוגים (שם ס"ק ה) כתב, ששם מדובר שחצר נמצאת בשטח המבוי שהוא נחשב למקומה, ולכן אין דוחים אותה ממנו למקום אחר, ואף אם יש לה פתח למבוי אחר אין דוחין אותה באופן זה [ומה שמבואר בשו"ע לקמן (סי' שפו ס"ט) שדוחין אותה, היינו כשאמנה נמצאת בשטח המבוי, אבל כאן מדובר באופן שאין החצר בשטח המבוי אלא רק פתוחה לו, ולכן דוחין את בני החצר לרשות הרבים, וראה מה שכתבנו על דברי השו"ע שם.

[משנ"ב ס"ק נה]

וְיִשׁ פּוֹסְקִים שְׂאִין מִחֻלְקִים בְּנֶה⁽²⁹⁾.

(29) ובטעם שיטה זו כתב החזו"א (אורח סי' ס"ק ד), שגם כשהלחי רחב ד' טפחים, מימ' אם המבוי פתוח לרשות הרבים, חדרו החיצון של הלחי גודר את המבוי, וביאור הדברים, שלכאורה חדרו החיצון של הלחי יכול לגדור רק כלפי המבוי, ולא כלפי מקום הלחי, כיון שהעומד במקום שכנגד הלחי אינו גורר ברוח הרביעית על ידי הלחי אלא פרוץ הוא לגמרי ברוח זו, ולכן אם המבוי פתוח לכרמלית אומרים 'מצא מין את מינו' ומקום הלחי מסתפח לכרמלית, שהרי מקום זה אין לו לחי לסורמו ואין מה שיחזיק בינו לכרמלית, אבל אם המבוי פתוח לרשות הרבים, שאז אין מקום הלחי מסתפח לרשות הרבים, דנים אותו כחלק מן המבוי, ודור כלפי המבוי חדרו החיצון של הלחי גודר (וכן מהבאר מדברי הרשב"א עבודת הקדש בית נתיבות שער א פ"א).

הלכות שפת סימן ששה

ביאורים ומוספים

(משנ"ב ס"ק כז)

דפי תקרה יורד וסותם וקשיקא מחיצה³⁸⁸.

בתורה בודאי אינם שוגגים, וראה בביה"ל שם (ד"ה מוחין ד"ה חייב) שכתב עוד פרטים בזה.

(משנ"ב ס"ק לב)

הואיל וליקחנהו לקחיצות³⁸⁹.

388 ולענין אם מותר להקן את העירוב בשבת, ראה ביה"ל לעיל (סי' שטב ס"ג ד"ה מחיצה), ובמה שכתבנו שם, ובאופן שהיקנו את העירוב בשבת, האם מותר לחזור ולטלטל, ראה ביה"ל לקמן (סי' שעד ס"א ד"ה וסתם הפתח).

(משנ"ב ס"ק לח)

הפתחות לו³⁹⁰.

389 והחז"א (א"ח סי' צ ס"ק כז) המה, איך אפשר לסמוך על שיתוף במקום עירוב במקום שבטל השיתוף, ותיירץ, שלענין לטלטל מחצר לחצר נחשב שיתוף גם אם המבוי אסור, עוד כתב, שאם כולם שותפים בפת השיתוף בכיכר אחת המונחת בבית, יש לסמוך עליה לעירוב מדין בעל הבית שהיה שותף לשכניו [כמבואר ברמ"א לקמן סי' שסו ס"א].

(משנ"ב ס"ק לט)

ולא קצי לאתני להעירוב דרך הקבוי פנין ששקפה הקורה⁴⁰⁰.

400 דין זה שאם לא יכלו לטלטל במבוי בערב שבת לא חל השיתוף, כתב האבן העזר (באן) שהוא תלוי בשתי הדעות שהובאו בשו"ע לקמן (סי' שעב סט"ו) לענין שתי חצירות הסמוכות זו לזו ואחת גבוהה מן השנייה, והדרך להגיע מזו לזו היא על ידי טיפוס על אילן שביניהן, שלדעה אחת יכולות הן לערב יחד אף שאין להן דרך זו על זו אלא על ידי שיעברו על איסור דרבנן שמשמשים באילן, בין שזמן חלות העירוב הוא בבין השמשות, ולא גזור על שבות בבין השמשות, ולדעה אחרת הרי זה אסור, ולדעות שהתירו שם, גם כאן חל השיתוף אף שנפלה הקורה לפני שבת ואסור לטלטל במבוי מדרבנן, בין שיכול להביא את העירוב אליו בבין השמשות, ובמשנ"ב שם (ס"ק קטו) כתב שהא"ר צידד להלכה כדעה זו.

אמנם, בשו"ת הרעק"א (מהדו"ק סי' יד) הסתפק אם אפשר לדמות את הנדון שלפנינו לנדון שם, והחז"א (א"ח סי' צו ס"ק לה) נקט בפשיטות שאין לדמותם זה לזה, ומשום שיעקר תקנת עירוב היא שלא תהיה רשות שלא עירבה מפסיקה בין הרשויות שיערבו, והמבוי שאינו מתערב נחשב כבית גבוה י' טפחים שמפסיק ביניהם, שאף אם יוכל להביא את העירוב מעל הכותל אינם יכולים לערב יחד.

(ביה"ל ד"ה בין תחת הקורה)

שסובר גס"פן סמראכ"ד, עין שם³⁹⁴.

394 וכן כתב להלכה לעיל סי' שמו ס"ג ד"ה ומשקף.

(ביה"ל ד"ה מפני שמצטרף)

יש לעיין³⁹⁵.

385 בדין זה אם מותר להוציא מכרמלית דאורייתא במקום שמדאורייתא הוא רשות היחיד ורק מדרבנן דינו ככרמלית, ראה מה שכתבנו לעיל סי' שמו ס"ג ד"ה ומותר.

(שו"ע ס"ה)

בין פתוח לכרמלית, שיש בו הפקא³⁹⁶.

396 מלשון זה דייק התוספת שבת (ס"ק כא) שהאיסור לשבת במקום הפתח בחצר הפתוחה לכרמלית הוא רק משום שיש לחוש שיתגלגל חפץ מידו לכרמלית ויביאנו אליו בחזרה, והקשה, שהרי כשהחצר פתוחה לכרמלית אסור כלל להשתמש במקום הפתח כמבואר לעיל (ס"ד), ותיירץ, שמדובר באופן שיש משקף ד' טפחים במקום הפתח, שאז אומרים 'פי תקרה יורד וסותם' בחזרו החיצון, ומותר להשתמש עד חדר זה אף בפתח לכרמלית.

(משנ"ב ס"ק לו)

קדלקמן פסיקין תרה סעיף ב, עין שם³⁹⁷.

397 ובטעם הדבר כתב שם (ס"ק ו), שברבר שאינו מפורש בתורה יש לתלות שהם שוגגים, ולא ישמעו לנו מחמת שהדבר קל בעיניהם, ואנו אומרים שמוטב שיהיו שוגגים וכו', אבל בדבר המפורש

הלכות שבת סימן שסה בָּאֵר הַגּוֹלָה רַכֵּט

ש שבת קמ"א
ת ת"א"ש שם
א ארבעה ל"ב משנה
ז צ"ח צ"ח וכו' וכו'
י י"ח י"ח וכו' וכו'
י"א י"א וכו' וכו'
י"ב י"ב וכו' וכו'
י"ג י"ג וכו' וכו'
י"ד י"ד וכו' וכו'
י"ה י"ה וכו' וכו'
י"ו י"ו וכו' וכו'
י"ז י"ז וכו' וכו'
י"ח י"ח וכו' וכו'
י"ט י"ט וכו' וכו'
כ כ' וכו' וכו'

הקורה וכן כנגד הלחי. * מפני שמצטרף לברמלית שאצלו. שמצא מין את מינו ונעזר: ה (כח) שאף-
על-פי שממיר להשתמש (כט) פחת הקורה. לא ישוב אדם פראש המכוי וחפץ בדרו. שמו: ותלולת החפץ
מירו לרשות הרבים ויביאנו אליו כיון שאין הבר בינו לרשות הרבים, יאכל על פתח החצר מחר, בין
פתוח לרשות הרבים בין פתוח לברמלית, שיש בו הברא (36): ו * נשים היושבות על פתח המכוי וכדיהן
בדיו אין מוחזין בדרו. דביון (ל) דמידי דרבנן הוא, מוטב שיהיו שוגגות ולא מזידות: ז במכוי
(לא) שנטלו קורותיו או לחיו בשבת, אף-על-פי שהתיר למקצת שבת (לכ) אסור משם ואילך, בין פתוח
לרשות הרבים בין פתוח לברמלית. י' ויש מי שאומר דהני מלי בעיר שאינה מקפת חומה, * אכל בעיר
(ג) מקפת חומה מחר: הגה ויש לסמוך על זה ולמחור. וכל זה, שהיה ראוי לעמוד כל השבת, אכל אם היה
(ד) עומד לסתור מערב-שבת, אסור לאסור שנסתר. (לה) ואם ספק אם נסתר מערב-שבת או לא, (לו) אוליין לקלא (תה"ד
סימן 25): ח המכוי (לה) שנטפתו בו ונשברה הקורה, אותו חצר שהעירוב מנח בו ונחצרות (לח) הפתוחות
לו מתרות, אכל חצרות (לט) שאין פתוחות לאותו חצר (ה) (ה) אסורות:

שערי תשובה

שחפ"א מחיר לסתחלה, פדאי הוא לסתור עליו עכ"ל בדעבור וישעת הדחק, ע"ש.
[כ] אסורות. ע"ן ב"י, וצ"ח לקמן סימן שס"ו י"ח כח"כ בשם ש"י, ובא"ח
העורר צדד לסתור אם אין מפסיק בינו לערוך רק ברמלית, דב"י ש"י מ"י לאחרי
לערוך גבחה, ונשיאת י"ב מ"י סימן 2 פתח דליתא, דע"ח לא מחזי ראוי לבתיש אלא
צדד שכל השבת תהיה כאלו בלם דרים שם וימנעו לאותו בית, וכן שכל השבת
הרשות שהעירוב מנח שם מנח טאוחו בית וגם תמנע העירוב בן היא, לא ש"ח ב"י
קונה צדד, וגם תאח"צ לא תחליט זה וזה ב"י. ע"ש סימן 25 בעיר שנקתם
אסור חתמות שבערקה י"ל דלא דאורחא וא"כ העירוב חזי כח"ש (נאף דאיהו גופה

באר היטב

סכ"ו מ"ש: (ג) מקפת. דהיינו כחצר א' ונלפנל המקוץ אין הפסק בינם
לאנשיהו, ודני פה"ש שלא ערבו, דאמרין שבת האיל והתרה התרה
דברי מחיצות החיצונות קמות כמ"ש סימן שס"ב, וי"י סימן שס"ב סכ"ו.
ועמ"א: (ד) עומד. פי' כגון במקום ששכיחי אינשיהו, ששולחין העירוב
באותו הליך: (ה) אסורות. ע"ן מ"א, ודע, דאומן חצרות האסורות לטלטל,
אפלו בבית א' אסור ממיר למיר כמ"ש סימן שס"ג, ע"ש. וצ"ח לסתור
הכח"כ מ"י הדתה צדד מ"הפ"ח והעירוב מנח שם יש להחמיר, דהיינו מ"ד

באר הגולה

הראב"ד, גם מצאנו במלחמות שם שפסוק אסור בראב"ד, ע"ן 34.
* מפני שמצטרף לברמלית שאצלו. ומפל מקום לענין להוציא לחוץ
אפשר דאסור, דמן תתורה רשות הניחיד הוא, אכן לפי מה שכתב לעיל
בסימן שמו סעיף ג, לכאורה מחר, ויש לע"ה: * אכל בעיר מקפת
חומה מחר. ואם חל יום-טוב ראשון ביום ששי ונפסק בו העירוב, לא
אמרין האיל והער יום-טוב מחר לשבת, דיום-טוב ושבת שמי קדשות
הן [מ"א בסימן שס"ג סק"ד וש"א]:

משנה ברורה

פסק בספר אבן העזר, (כ) ובפ"ט אם הקורה נחכה ארבעה
טפחים ובריאה לקבל מעצמה, בודאי מחר אפלו פתוח לברמלית,
דפי תקרה יורד וסותם ונשכא מחיצה: (כ) ה (כח) אף-על-פי
שממיר להשתמש וכו'. ורצה לומר, דדוקא על צד המקרה
והנחשון מחר לטלטל שם תפציו לעת הצורך, אכל לא יחשב שם
במחיצות וחספן בדרו וכו' [מאמר מרדכי]: (כט) פתח הקורה.
והוא הדין שלא ישוב אצל הלחי [גמרא], ואפשר דכשיש בו צניח
הפתח שרי, דמקרי הכרא. ומיהו, בצורת הפתח שלנו שגובה מאד בודאי אסור, דלית הכרא. (כ) ואפלו אם המכוי פתוח לברמלית,
דהוא רק חפשא במלוא דרבנן, גספן אסור, דשכיחא לאתשולי נמ"א ומאמר מרדכי: ו (ל) דמידי דרבנן הוא. ואפלו במיד
דאורחא, אי דענין שלא יעשו לגו, אין לומר להם, אם לא דבר שמפרש בקרא בקדוה, בדלקמן בסימן תרח סעיף ב, ע"ן שם: (37)
ז (לא) שנטלו קורותיו או לחיו, ורצה לומר, לחי או קורה שלו, דאין במכוי אלא קורה אחד ולחי אחד, והוא הדין שנטל צורת
הפתח, לפי מה שהגנו שאנו עושין צורת הפתח: (לכ) אסור משם ואילך. לטלטל אלא בתוך ארבע אמות, וכן אסור להוציא מבית לשם,
ולא אמרין באן 'שבת האיל והתרה התרה' כמו בסימן שס"ב, (מ) האיל וליהנהו למחיצות: (לג) מקפת חומה מחר. דברי-על
די חומה הניא כל העיר רשות הניחיד גמור, ומקוץ המכוי לא היה אלא כדי לטלף דיורי הנכרים מצליקו, ולכן אף שנסתר מקוץ המכוי
בשבת מחר, (ס) דהני כשפי חצרות שלא ערבו יחד ונפל כחל המפסיק ביניהן, דאמרין 'שבת האיל והתרה התרה' מ"שם דמחיצות
החיצונות קמות, ודכי נמי בכהאי גוה. וכתב ש"י: דוקא לשבת ולבסוף הקפה, פסחם צירות שלנו, דאז הוי רשות הניחיד, אכל אם
הקפה ולבסוף ישיבה, דיש עליה דין ברמלית מדרבנן, ועשו תקוץ במכוי להסיר השלטון ונפל התקוץ, אסור, דהרי מחסר מחיצות
ופתוח לברמלית: (לד) עומד לסתור. כגון במקומות שמצויים נכרים ששולקלים אותם בליל-שבת (מ) וקדוב לוחאי הוא שיקללהו:
(לה) ואם ספק וכו'. א"י עומד לסתור קאי: (לו) אוליין לקלא. דמוקמין לה אסוקמה והשקא הוא דנשבר [ב"י]:
ח (לו) שנטפתו בו. ורצה לומר, שיעשו רק שתופי-מבואות ולא עשו עירובי-חצרות כל אחד בפני עצמו כחצרו, ואף-על-פי-כן
מהני, דנקמא לן לקמן בסימן שפ"ד סוקמין על שתוף במקום צדוב: (לח) הפתוחות צדוב: (לח) לומר, שיש פתח או חלון שכולין
לטלטל ולהביא מה לזו שלא בדרך המכוי: (לט) שאין פתוחות וכו'. ורצה לומר, אפלו העומדות בעד חצר זו, כיון שאין להם
פתח או חלון לאותו חצר, אסורות, דליתא לערוב גבחה, ולא מצי לאחזי להעירוב דרך המכוי כיון שנטפתה הקורה: (40) ודוקא בשעשבר
תקוץ המכוי בחל, (מ) אכל נשבר בשבת, שרי לטלטל בכל החצרות כיון שהעירוב היה קיים בין השמשות, ואפלו מחצר להצר שרי,
בין דרך פתחים שביניהם בין דרך חורין, דכיון שהתיר במקצת שבת התיר לכל השבת, ודלקמן בריש סימן שס"ד, ורק דרך המכוי
אסור לטלטל: (מ) אסורות. דע, דאומן חצרות האסורות לטלטל, (כ) אפלו בבית אחד אסור ממיר למיר, אם בכל סדר דר אדם

שער הצינן

(כ) נאף דבית-יוסף כתב שדעת הסמ"ג והסמ"ק בזה להחמיר, מכל מקום הלבוש והאלה רבה ועוד פה אחרים העתיקו דברי המגיד-משנה בשם
הרשב"א שפסק בזה: וגם צ"ח הדין דתחת הקורה אסור להשתמש בפתוח לברמלית אפלו בצינן רחב ארבעה, הוא דפאי קאד ונושה יוהר להקל, כמו
שכתב האלה רבה, ע"ן שם. ודע, דמה שכתב הפג"א דהר"ק ב"י וכו', דפרי-מקדים קמא בזה, ע"ן שם, ומכל מקום למעשה אין
להחמיר, כמו שכתבתי בפנים: (כג) נאף דהפ"ח מקל בברמלית, מסתבא בזה דהסמ"ג אברהם ומאמר-מ"ד מ"י מ"י שכתב 'בין וכו':
(כד) פוסקים: (כ) בית-יוסף: (ט) מ"א אברהם, וכן משמע בבית-יוסף: (ט) מ"א אברהם ואלה רבה והג"ח וכו' וכו' וכו': (כ) מ"א אברהם:

